

LISTIG GEPIEF, MISTIG MOTIEF

Thriller in twee bedrijven

door

HUB FOBER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LISTIG GEPIEF, MISTIG MOTIEF** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HUB FOBER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Comm.: commissaris van politie, mevrouw Tillaard;

Wijnsma: haar assistente, die iets worden wil;

Vermeer: mevrouw Irina, zus van de vermoorde;

Schepper: Katleen, nicht van het slachtoffer en van mevrouw Irina;

Blummel: Debby, secretaresse van de vermoorde;

Pronk: rechtskundige adviseuse van de Vermeer's;

Holtus: Wanda, huisfactotum.

DECOR:

Het stuk speelt in een kantoorruimte met huiselijke inslag. Vanuit de zaal gezien is in de linker korte kant een deur die naar de werkruimte voert van Katleen Schepper, in de rechter korte kant een deur die toegang verschaft tot het kantoor van Debby Blummel. In de achterwand een open doorgang. Die wordt links benut als de voordeur ter sprake komt, rechts in alle andere gevallen. In de linker bovenhoek een open haard, met ervoor of ernaast een lege houder voor houtblokken. In de rechter bovenhoek een bureau, waarachter bureaustoel. Verder een bescheiden kantoortafel met wat kantoorstoelen. In de buurt van het bureau aan de wand wat ordners. Het eerste bedrijf speelt op woensdag in de voormiddag, het tweede op vrijdagmiddag. Irina Vermeer is van gevorderde leeftijd.

EERSTE BEDRIJF

Holtus (*op midden*): Neem me niet kwalijk dat ik u even...

Comm. (*tegelijktijd op uit rechts, achter zich*): ...Niet veel van voor, maar 't zou toch kunnen... Ah, juffrouw Holtus... (*om zich heen kijkend*) Gisteren heb ik er niet veel oog voor gehad, maar zo net heb ik eens rondgekeken en ik moet zeggen dat 't wel gezellig aandoet. Half kantoor, half woonruimte.

Holtus (*droef*): De laatste mooie herinnering die de arme mevrouw Charlotte ons heeft nagelaten.

Comm.: Hoe bedoelt u?

Holtus: Voor kort zag het er nog heel anders uit. Maar 'n week geleden dienden zich hier opeens enkele mensen aan die de hele zaak begonnen te renoveren. En toen bleek dat mevrouw Charlotte dat vlak voor ze naar haar kuuroord vertrok nog allemaal zo geregeld had.

Comm.: U wilt me toch niet vertellen dat ze dit helemaal gearrangeerd heeft zonder u of iemand anders daarin te kennen?

Holtus: Dat soort dingen deed ze wel vaker. Een eigenaardig trekje van d'r. Maar voor het overige was het 't liefste mens dat ik ooit ben tegengekomen.

Comm.: Nou ja, dat ze het tijdens haar afwezigheid heeft laten doen is natuurlijk logisch.

Holtus (*droef*): Mevrouw is altijd praktisch ingesteld geweest.. (*heeft het moeilijk*) Het is alleen nog even wennen, want het enige dat z'n vaste plaats heeft behouden is de open haard.. (*snikkend*) En nu heeft ze van dat alles maar zo kort kunnen genieten.

Comm.: Wanneer is mevrouw dan teruggekomen?

Holtus (*snikkend*): Vrijdagmiddag. Ik had de boel hier net aan de kant. En de lieverd was blij als 'n kind dat alles zo goed gelukt was... en nu dit.

Comm.: Weet u nog zo uit uw hoofd wanneer ze vertrokken is?

Holtus: Drie weken daarvoor. Vrijdag de dertiende. Ik weet het nog zo goed omdat ik een beetje bijgelovig ben.

Comm.: Juist ja. Maar wat ik u nog eens... (*verontschuldigend*) Ik weet dat 't u niet makkelijk valt juffrouw Holtus, maar u begrijpt toch wel dat dit moet. Een moord is niet niks en mijn superieuren verwachten nu eenmaal van me dat ik m'n plicht doe... 't is helaas niet anders.

Holtus (*huilerig*): Maar zeker commissaris, ik heb er alle begrip voor en neemt u mij niet kwalijk dat ik me zo kinderachtig... maar 't was ook zo'n schat van 'n mens.

Comm.: U hoeft zich toch niet te verontschuldigen, juffrouw Holtus, uw

reactie is immers heel normaal en menselijk... Maar eh, wat ik u nog eens met klem wil vragen: u bent ontegenzeggelijk degene die de moord als eerste ontdekt hebt. Mevrouw Charlotte lag hier (*wijst*) voor het bureau en u weet nog altijd heel erg zeker dat u het slachtoffer niet hebt aangeraakt? Misschien omdat u vond dat de arme mevrouw er wat ongemakkelijk bij lag of zo?

Holtus: Commissaris ik bezweer 't u. Voor zoiets heb ik gewoon niet 't lef. Ik weet 't niet meer precies, maar ik geloof dat ik alleen maar gegild en gegild heb.

Comm.: Ja ja, dat is ook te begrijpen. Maar eh, op maandag hebt u dus uw vrije middag, zoals u zei. En hoe laat bent u dan van hier weggegaan?

Holtus (*nadenkend*): Nadat ik de vaat... dat zal zo rond twee uur geweest zijn denk ik.

Comm.: En daarna? Ik bedoel kunt u in 't kort weergeven hoe u die middag en de daaropvolgende avond verder hebt ingevuld?

Holtus (*in verlegenheid*): Nou, dat eh... ik geloof niet dat u mij kunt verplichten daar antwoord op te geven.

Comm. (*verwonderd*): Juffrouw Holtus, wat nu? Ik kan toch moeilijk aannemen dat u op uw vrije middag iets gedaan zou kunnen hebben dat het daglicht niet kan velen. En door mij het antwoord op mijn vraag schuldig te blijven maakt u zich onnodig verdacht, dat moet u toch begrijpen.

Holtus: Ik wil alleen nog verder met u praten in 't bijzijn van 'n advocaat.

Comm.: Alsjeblieft zeg. Dat klinkt alsof u helemaal thuis bent in de wereld van de misdaad en, laten we nu eerlijk zijn juffrouw Holtus, dat past toch zeker niet bij u.

Holtus: Het is echt niet mijn bedoeling onbeleefd te zijn, maar uw vraag moet ik onbeantwoord laten.

Comm. (*vriendelijk*): Nou en, juffrouw Holtus, wat dan nog? Daar gaan we toch zeker geen halszaak van maken. Als u geen uitsluitsel kunt geven over uw doen en laten op die middag en avond, zult u daar wel uw redenen voor hebben, naar ik aanneem.

Holtus: Zo is 't precies commissaris en u hoeft daar echt niets achter te zoeken.

Comm.: Och, dat weet ik toch. En misschien wilt u me op ander terrein wél mogelijk nuttige informatie verstrekken. Dat kunt u, gezien de goede verstandhouding die u kennelijk met het slachtoffer had, toch eigenlijk moeilijk weigeren.

Holtus: Zeker wil ik u helpen commissaris. Alleen vrees ik dat ik u niet van veel nut zal zijn.

Comm.: Ik denk toch wel, juffrouw Holtus, vast wel. Om te beginnen:

er zijn geen sporen van inbraak te bespeuren, dus moeten we er van uitgaan, dat de misdaad met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gepleegd is door een der inwonenden, of met medeweten van een van hen.

Holtus (*onthutst*): Commissaris!

Comm.: Tja, ik kan 't ook niet helpen, maar 't is zo. En wat mij nu interesseert is: kunt u mij vertellen wie een sleutel hebben die toegang verstrekt tot deze woning en op de hoogte zijn van de werking van het alarmsysteem?

Holtus: Zeker. Dat zijn eh, (*steekt resp. duim en andere vingers op*) juffrouw Schepper, juffrouw Blummel, ik natuurlijk en dan mevrouw Charlotte zelf nog.

Comm.: Welgeteld vier personen dus, die ook nog gemakkelijk in de gelegenheid waren iemand anders langs legale weg toegang tot deze woning te verschaffen.

Holtus: Commissaris, ik verzeker u dat ik...

Comm.: Juffrouw Holtes, ik volgde alleen maar een logische gedachtegang. Maar eh, dat schiet me net te binnen, kunt u me misschien vertellen of juffrouw Schepper, om 't zo maar eens volks uit te drukken, aan de drank is?

Holtus: Alsjeblieft commissaris, onze keurige correcte juffrouw Schepper... een absurde gedachte... En mevrouw Charlotte zou dat nooit geaccepteerd hebben, en zeker niet onder werktijd.

Comm.: En 's avonds, stiekem misschien?

Holtus: Zeker weten van niet. Ze is inwonend en ik doe al jaren haar kamers, maar nooit ook maar 't geringste spoortje van alcohol. Nog geen doosje rumbonen, bij wijze van spreken.

Comm.: Mooi zo. Maar nu nog 'n ander vraagje. Mevrouw Charlotte werd hier vermoord na de regulaire kantoortijd. Was het haar gewoonte om regelmatig over te werken?

Holtus: Och commissaris, of men dat overwerken kon noemen..? Nodig was het in ieder geval niet, want juffrouw Blummel, haar secretaresse, doet het eigenlijke werk. Maar weet u, ze was niet meer de jongste, niet getrouwd, geen kinderen, dus geen echt familieleven... nee, ik had meer de indruk dat ze het deed uit verveling en wie weet, misschien ook nog wel met plezier. Anders kan ik het niet verklaren waarom ze hier iedere avond steevast was.

Comm.: Ja ja, onder die omstandigheden... dat zou 'n logische verklaring kunnen zijn... (*glimlachend*) En dan zeker ook nog liefst tot midden in de nacht.

Holtus: Maar nee commissaris, geen denken aan. Mevrouw Charlotte was een mens van vaste gewoontes én van de klok. Om precies

negen uur dronk ze in haar eigen vertrekken haar dagelijkse kop pepermuntthee en de rest van de avond bracht ze daar altijd alleen door. Vandaar ook dat nog nooit iemand haar na negen uur in dit vertrek gezien heeft.

Comm.: Mooi zo. Maar nu het volgende. Toen u hier gistermorgen binnenstapte, is u toen iets bijzonders opgevallen, iets dat anders was dan anders?

Holtus (*nadenkend*): Nee... alleen... ik dacht dat 't hier warmer was dan normaal. Maar dat kan ook verbeelding geweest zijn, want buiten was 't ook niet koud.

Comm.: Zo is 't... maar eh, ondertussen hebt u toch al heel wat vraagjes kunnen beantwoorden en u dacht nog wel dat u me niet zou kunnen helpen... maar wat ik nu ook nog graag...

Wijnsma (*op uit kamer rechts, met notitieblokje in de hand*): Ik heb zo net even ge... o pardon, neem me niet kwalijk.

Comm.: Geeft niet Wijnsma, juffrouw Holtus en ik waren toch net... (*tot Holtus*) En welbedankt hoor. U hebt me werkelijk uitstekend geholpen.

Holtus (*af midden*): Graag gedaan hoor. En als 't nog nodig mocht zijn, weet u waar ik ben.

Wijnsma: Heb het lab aan de lijn gehad. (*grinnikend*) Op kosten van het huis natuurlijk.

Comm.: Zo. En?

Wijnsma (*leest af*): De lijkschouwer heeft het tijdstip van overlijden vastgesteld en prikt het tussen 22.30 en 23.00 uur. De gevonden parabellum is inderdaad het moordwapen en het lab is er zeker van dat, gezien de inslaghoek van het projectiel, het slachtoffer in zittende houding getroffen moet zijn.

Comm.: Schrijvend achter haar bureau, zoals de pen en de inktveeg al deden vermoeden.

Wijnsma: Dit impliceert dat het slachtoffer diegene die haar om zeep geholpen heeft, haar de pijp heeft uitgeblazen, haar naar de eeuwige jachtvelden gestuurd heeft, hoogstwaarschijnlijk niet zelf heeft binnengelaten en bovendien dat zij hem of haar gekend moet hebben, omdat ze gewoon doorging met schrijven.

Comm.: Iets te uitvoerig Wijnsma, maar toch knap gededuceerd. Jij wordt ooit nog eens wat.

Wijnsma (*meesmuilend*): En ik vanuit m'n argeloze onschuld maar denken dat ik al wat was.

Comm. (*peinzend in zichzelf, naar de plek voor het bureau kijkend*): Maar nu moet je me eens vertellen wat iemand bezield kan hebben om na de daad met het lijk te gaan dollen.

Wijnsma: Met het lijkt te gaan... hoe bedoelt u?

Comm.: Het is duidelijk dat zich iemand, om evenzo onduidelijke redenen, de moeite getroost heeft het achter het bureau uit te halen, om het hier ervoor te deponeren.

Wijnsma: En wat kan een zekere commissaris beziel hebben het moordwapen, met veronachtzaming van de heersende wetten, terug te leggen op de plaats waar het gevonden werd?

Comm.: Wetten zijn er nu eenmaal om overtreden te worden Wijnsma, vooral als dat mogelijk een zaak kan dienen, dat moet je goed in je oren knopen.

Wijnsma (*droog*): Vooral als je ooit iets worden wil.

Comm.: Precies. En wat dat terugleggen betreft: zo maar 'n ingeving Wijnsma. Voor mij kan het geen kwaad diegene die het gehanteerd heeft in de waan te laten dat we van het bestaan ervan niet op de hoogte zijn. Maar eh, hoe zit dat ondertussen met die secretaresse, die juffrouw Blummel?

Wijnsma: Heb haar pas 'n uurtje geleden te pakken kunnen krijgen. Ze is gisteravond teruggekomen van haar vakantie in Lloret de Mar en zal zo meteen wel komen opdagen, want ze weet dat ze hier verwacht wordt.

Comm.: Oké. Maar eh, weet je wat jij, grote speurneus, nu eens vóór alles moet gaan doen?

Wijnsma: Geen idee, maar u zult me dat wel heel precies weten te vertellen, neem ik aan.

Comm.: Jij gaat als de gesmeerde bliksem achter de antecedenten van alle betrokkenen aan. Alles wat je te weten kunt komen is...

Schepper (*op uit links met plastic zakje, in gedachten richting midden af*): O, neem me niet kwalijk, ik wilde niet storen... dacht dat u al...

Comm.: Maar nee juffrouw Schepper, u stoort niet. Integendeel, u komt zelfs als geroepen. Gisteren hebben we immers niet veel gelegenheid gehad eens wat nader op het een en ander in te gaan en dat zouden we nu mooi kunnen inhalen, als het u schikt.

Schepper: Mij best. Als u denkt dat ik u eh... (*weer afgaand*) Momentje, kan ik dit ook wel zo lang even...

Comm.: Ga nu maar Wijnsma, je weet immers wat je doen moet.

Wijnsma (*af midden, knikkend*): ...om later ooit eens iets te worden.

Schepper (*terug*): Wel commissaris, ik kan me niet voorstellen dat ik u veel verder kan helpen, maar u vraagt maar, want daar zal het naar alle waarschijnlijkheid wel op uitdraaien denk ik, vragen en nog eens vragen.

Comm.: Inderdaad, u voelt 't precies aan en dat maakt 't voor mij wel 'n stuk makkelijker. Weet u, de meeste mensen hebben een aversie

tegen mij, of beter gezegd tegen m'n beroep. Maar u lijkt me gelukkig uit heel ander hout gesneden.

Schepper: Commissaris, ik heb een nuchtere instelling en besef dat men met geweeklaag en gejammer een zaak als deze nooit tot een goed einde kan brengen.

Comm.: Kijk, het antwoord van een realiste. Dat bevalt me, met zulke mensen kan men wat bereiken. En eh, om ter zake te komen: naar ik begrepen heb bent u inwonend. Kunt u me over dat feit iets naders vertellen?

Schepper: Uiteraard. Om te beginnen, en dat zult u al wel weten, zijn de gezusters Vermeer, tante Charlotte en tante Irina, m'n enige familieleden. En toen tante Charlotte op 'n gegeven moment als beleggingsadviseuse ging opereren en steeds minder tijd aan haar enorme postzegelcollectie kon schenken, heeft ze mij een fulltime job als beheerster aangeboden.

Comm.: U hebt de baan aangenomen en bent hier eenvoudigweg ingetrokken. Zo logisch als wat.

Schepper: Nee nee, niet meteen, maar pas na verloop van tijd, toen we steeds meer begonnen te beseffen dat we elkaars enige familie waren.

Comm.: En de relatie is toen natuurlijk nog verder uitgegroeid.

Schepper: Commissaris, ik ben gewoon haar dochter geworden, en ik beweer niet teveel als ik nu zeg dat ik in haar een goede liefhebbende moeder verloren heb.

Comm. (*glimlachend*): Ik realiseer me nu pas dat u des te opener en vrijer met me kunt praten, vanuit de wetenschap, dat niemand ook maar de schaduw van 'n verdenking in uw richting kan koesteren, vanwege dat fantastische alibi van u.

Schepper: Hoe moet ik dat zien?

Comm.: Maar m'n beste juffrouw Schepper, op het tijdstip van de moord was u immers onze gaste op het politiebureau. Weliswaar in een cel, maar toch.

Schepper: Het tijdstip van de moord ken ik niet en over de tijdsduur van mijn onvrijwillig verblijf op uw bureau is mij nog slechts heel wazig iets bij.

Comm. (*grinnikend*): Kan ik me heel goed indenken... Maar eh, nu moet u mij toch eens vertellen, ik kan er gewoon met m'n verstand niet bij: ene juffrouw Schepper, haast te bestempelen als geheelonthoudster, die op een blauwe maandagavond met een ferme slok teveel op achter het stuur kruipt, 'n aanrijding veroorzaakt en aansluitend op de vlucht wil slaan, zij het dan ook op de meest

stuntelige wijze, terwijl ze daarna ook nog weigert de blaastest te doen... hoe moet ik dat met elkaar rijmen?

Schepper (*gekweld*): Commissaris... dat is niet met elkaar te rijmen, dat weet ik zelf ook wel... 'n Stommitheit van de allereerste orde, waarvoor ik zal moeten boeten... maar veel erger is de schande. Ik vrees dat ik deze gebeurtenis m'n hele leven met me zal blijven meedragen.

Comm.: Kom kom, dat zal heus wel meevallen. Maar eh, neemt u mij niet kwalijk, ik vroeg naar de aanleiding tot uw op z'n zachtst uitgedrukt vreemd gedrag.

Schepper: Commissaris, afgelopen maandagmorgen, voorgisteren dus, heb ik een vreselijke teleurstelling te verwerken gekregen. Ik ga daar nu niet verder over uitweiden, daarvoor doet 't nog teveel zeer. Maar na 'n dag van peinzen en piekeren heb ik 's avonds naar de fles gegrepen.

Comm.: Ja ja, en als men dan, zoals u, nooit...

Blummel (*opstormend doormidden, van links, met handtas*): Katleen! Zeg dat 't niet waar is! (*korte omhelzing*) Zeg dat 't 'n vergissing is Katleen.

Schepper (*nuchter*): Het is wél waar Debby en 't is géén vergissing en we zullen ermee moeten leren leven.

Blummel (*op het hysterische af*): O nee o nee, wat vreselijk! Wie kan die arme mevrouw Charlotte nu zoiets hebben aangedaan? Ik verwijt me al de hele tijd dat ik ben weggegaan. Als ik gebleven was zou er misschien niets gebeurd zijn... Als ik ook maar had kunnen vermoeden dat zoiets... o nee...

Schepper (*nuchter*): Toe nou Debby, beheers je. Met hysterische toestanden komen we niet verder. En laat me je nu eerst eens voorstellen aan de commissaris die het onderzoek doet.

Blummel (*geeft commissaris hand*): Ach zo, bent u... Debby Blummel. Comm. Commissaris Tillaard.

Blummel (*gejaagd*): En commissaris, is er al iets bekend omtrent de... Oooh... 't zal wel iets met haar bureau te doen hebben. Deze of gene die ze per ongeluk verkeerd geadviseerd heeft. Ja ja, dat moet 't zijn, kan niet anders.

Schepper (*nuchter*): Nee Debby, het gaat om doodgewone ordinaire diefstal... postzegels.

Blummel (*theatraal*): O nee, daar heb je 't al! Hoe vaak heb ik niet gezegd dat het onverantwoord is zo'n kostbare collectie in huis te hebben... dat vraagt toch gewoon om... om... En daarvoor is die arme mevrouw Charlotte nu moeten..

Schepper: Eerstens zijn maar weinigen van het bestaan van de

collectie op de hoogte en tweedens hebben we een afdoende beveiliging, en dat weet je best.

Blummel: Afdoende? Moet je er vooral nog hardop bij vertellen. Zeer afdoende, dat is nu wel gebleken.

Schepper: Moment even. Als iemand het systeem op een reguliere manier uitschakelt, is dat toch zeker niet mijn schuld, wel? Moet je op 'n ander adres zijn.

Blummel (*ongelovig*): Wil je daarmee soms zeggen dat het iemand geweest moet zijn die de werking kent van het...

Schepper (*koel*): Debby, alsjeblieft! Het is niet aan ons om conclusies te trekken. Dat is de taak van de commissaris.

Blummel: Ja ja. Maar eh, vertel eens vlug, is 't heel erg? Ik bedoel, is er veel gestolen?

Schepper (*ook tot commissaris*): Dat is nu het vreemde aan de hele affaire. De echt kostbare zegels zijn er nog allemaal, op de six pence Mauritius na, hetgeen uiteraard toch 'n zeer gevoelig verlies is, want tante Charlotte heeft daarvoor diep in de buidel moeten tasten, maar voor de rest is slechts wat kleingoed verdwenen.

Comm.: Kan dan een fanatische kenner misschien iets voor hem zeer speciaals gezocht hebben?

Schepper: Nee commissaris, die hier doende was moet 'n volslagen leek zijn geweest, die op goed geluk en zonder verstand zo maar wat weg gegraaid heeft.

Blummel: Dat is dan nog 'n geluk bij 'n ongeluk. En hoe heeft juffrouw Holtus de zaak opgenomen? Zij en mevrouw Charlotte waren immers erg dik met elkaar. (*inmiddels is voordeurbel overgegaan, Holtus via midden doorgang van rechts naar links*)

Schepper (*schouders ophalend*): Hoe neem je zoiets op.

Blummel (*richting af*): Ga ik even naar haar toe. Zij zal 't er beslist wel moeilijk mee hebben.

Comm.: Als u mij toestaat juffrouw Blummel, zou ik graag even met u willen meegaan... (*samen af*) Er is nog een kleinigheidje dat ik haar beslist... (*Schepper af in links*)

Holtus (*opkomend met Pronk, naar kamer links*): Ik zal juffrouw Schepper even waarschuwen. (*klopt op deur, opent haar*) Mevrouw Pronk voor u. (*Pronk, met diplomatenkoffertje, kijkt ondertussen vol verwondering rond, Holtus af midden*)

Schepper (*opkomend*): Ah, mevrouw Pronk.

Pronk: Juffrouw Schepper... (*rondkijkend*) Ongelooflijk wat hierin zo korte tijd gebeurd is. Verleden week was nog alles bij het oude en nu... Werkelijk knap gedaan... voortreffelijk... en voorheen (*wijst op rechts*) was uw domein toch daar.

Schepper: Inderdaad, tante Charlotte heeft op de haar bekende voortvarende manier een hele omwenteling teweeg gebracht.

Pronk: Mevrouw Vermeer... ik kan het nog altijd niet goed verwerken... zo levenslustig nog en vitaal... op leeftijd al, oké, maar dan opeens niets meer... nee, dat is moeilijk te bevatten.

Schepper: Ja, 'n onverkwikkelijke geschiedenis, die ons allemaal zwaar heeft aangegrepen.

Pronk: Diefstal... Iemand die het op de collectie voorzien had naar ik hoorde... Is al iets naders bekend?

Schepper: Voor zover ik weet nog niet. Maar de politie is wel volop met het onderzoek bezig.

Pronk: Zal me benieuwen wat eruit komt... Nochtans, het leven gaat verder en eh, mag ik aannemen, hopen, dat u ook onder de veranderde omstandigheden van de diensten van mij gebruik zult willen blijven maken?

Schepper: Maar mevrouw Pronk, daar kan toch nauwelijks enige twijfel over bestaan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto